

1-а и 2-а дружини се вдигнаха отъ Зелено-Дърво на 24-и Декемврий сутринъта, а другитѣ дружини останаха за другата сутрина.

Съ приказъ по 3-я дружина отъ същото число се прѣдписваше, въ врѣме на прѣдстоящия походъ ротнитѣ командири всѣки день да правятъ провѣрка на долнитѣ чинове, като прѣдставляватъ всѣкидневно къмъ 10 часа сутринъта свѣдѣния за заболѣлитѣ, отстаналитѣ отъ ротитѣ, за избѣгналитѣ и за състоящитѣ на лицѣ въ врѣме на боя. Прѣдписваше се също да се прѣдставятъ свѣдѣния за числото на убититѣ, раненитѣ и изгубенитѣ, а тъй също и списъкъ на отличившитѣ се въ боя. Прѣдъ видъ на ранното трѣгване въ походъ, заповѣда се още да се приготи за опълченцитѣ „кашица“, къмъ 3 часа сутринъта.

XIV.

Най-послѣ настѣпи отдавно желанія за трѣгване день — 25-и Декемврий, — день свѣтлъ въ религиозно отношение и тържественъ за насъ, защото въ този день опълченцитѣ напускаха ненавистната зелено-дървска позиция и отиваха да се жертвуватъ за свободата на България. Въ утрото, когато всички православни християни по звука на камбанитѣ се събираха въ Божиитѣ храмове, опълченцитѣ се събираха за походъ противъ враговетѣ на християнството. Още слънцето не бѣше изгрѣло, когато дружината бѣше готова и чакаше само заповѣдъ за трѣгване. Казвамъ слънцето не бѣше изгрѣло, защото се виждаше, че днесъ, въ този двойно тържественъ день, то щѣше да ни грѣе и топли съ своитѣ зимни лъчи. Това бѣше едно добро прѣдзнаменование. Не се мина много врѣме, когато на истокъ надъ хоризонта се показва прѣзъ багряния облакъ — слънцето, което моментално распрати своитѣ лъчи по земята и освѣти бѣлия дебелъ снѣгъ. Чудна и величественна картина прѣставляваше въ това врѣме окръжаващата ни природа! Всѣка снѣжина, освѣтена отъ слънчевитѣ лъчи, имаше блѣсъкътъ на най-хубавия брилянть! Огъ тоя блѣсъкъ зрѣнието на чловѣки се уморяваше и той неволно трѣбваше да търси нѣкоя тъмна точка, на която да спрѣ погледътъ си за почивка.

— „Въ ружѣе!“ се раздаде командата на дружинния командиръ. — „Въ ружѣе!“ подеха командата ротнитѣ командири.